

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

4. října 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Společná politika týkající se azylu a doplňkové ochrany – Normy, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany – Směrnice 2011/95/EU – Články 3, 4, 10 a 23 – Žádosti o mezinárodní ochranu podané samostatně příslušníky téže rodiny – Individuální posouzení – Přihlédnutí k hrozbám, jimž je vystaven jeden rodinný příslušník, v rámci individuálního posouzení žádosti jiného rodinného příslušníka – Příznivější normy, jež mohou být zachovány nebo přijaty členskými státy pro účely rozšíření azylu nebo doplňkové ochrany na rodinné příslušníky osoby, která požívá mezinárodní ochrany – Posouzení důvodů pronásledování – Účast ázerbájdžánského státního příslušníka na podání stížnosti proti jeho zemi k Evropskému soudu pro lidská práva – Společná procesní pravidla – Směrnice 2013/32/EU – Článek 46 – Právo na účinný opravný prostředek – Úplné a *ex nunc* posouzení – Důvody pronásledování nebo skutkové okolnosti neuvedené před rozhodujícím orgánem, ale uplatněné v rámci opravného prostředku podaného proti rozhodnutí přijatému tímto orgánem“

Ve věci C-652/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Administrativen sad Sofia-grad (správní soud v Sofii, Bulharsko) ze dne 5. prosince 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 19. prosince 2016, v řízení

Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova,

Rauf Emin Ogla Ahmedbekov

proti

Zamestniku-predsdateli na Daržavna agencija za bežancite,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilesič (zpravodaj), předseda senátu, A. Rosas, C. Toader, A. Prechal a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: bulharština.

- za řeckou vládu M. Michelogiannaki, jako zmocněnkyní,
  - za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, G. Koósem a M. M. Tátraí, jako zmocněnci,
  - za vládu Spojeného království R. Fadoju a C. Crane, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s D. Blundellem, barrister,
  - za Evropskou komisi V. Solovejčikem a M. Condou-Durande, jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. června 2018,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9), a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekovou a jejím synem Raufem Eminem Oglou Ahmedbekovem na straně jedné a Zamestnikem-predsedelem na Daržavna agencija za bežancite (náměstek ředitele Státní agentury pro uprchlíky, Bulharsko) na straně druhé ve věci zamítnutí žádosti N. R. K. Ahmedbekové o mezinárodní ochranu uvedeným orgánem.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Úmluva o právním postavení uprchlíků, která byla podepsána dne 28. července 1951 v Ženevě [*Recueil des traités des Nations unies*, svazek 189, s. 150, č. 2545 (1954)], vstoupila v platnost dne 22. dubna 1954 a byla doplněna a pozměněna Protokolem týkajícím se právního postavení uprchlíků, který byl uzavřen v New Yorku dne 31. ledna 1967 a vstoupil v platnost dne 4. října 1967 (dále jen „Ženevská úmluva“).
- 4 Článek 1 odst. A Ženevské úmluvy odkazuje v definici pojmu „uprchlík“ zejména na nebezpečí pronásledování.

Unijní právo

Směrnice 2011/95

- 5 Směrnice 2011/95 byla přijata na základě čl. 78 odst. 2 písm. a) a b) SFEU, který stanoví:

„Pro účely [provádění společné politiky týkající se azylu, doplňkové ochrany a dočasné ochrany s cílem poskytnout každému státnímu příslušníkovi třetí země, který potřebuje mezinárodní ochranu, přiměřený status a zajistit dodržování zásady nenavracení] přijímají Evropský parlament a Rada [Evropské unie] řádným legislativním postupem opatření týkající se společného evropského azylového systému, který obsahuje:

- a) jednotný azylový status pro státní příslušníky třetích zemí platný v celé Unii;
- b) jednotný status doplňkové ochrany pro státní příslušníky třetích zemí, kteří, aniž by získali evropský azyl, potřebují mezinárodní ochranu.“

- 6 Body 14, 16, 18, 24 a 36 odůvodnění této směrnice uvádějí:

„(14) Členské státy jsou oprávněny přijmout nebo zachovat příznivější ustanovení pro státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti žádající členský stát o mezinárodní ochranu, než jsou normy stanovené v této směrnici, pokud se má za to, že taková žádost je podána z toho důvodu, že dotyčná osoba je buď uprchlíkem ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, nebo osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu.

[...]

(16) Tato směrnice ctí základní práva a dodržuje zásady uznané zejména Listinou základních práv Evropské unie. Tato směrnice zejména usiluje o zajištění plného dodržování lidské důstojnosti a práva na azyl u žadatelů o azyl a jejich rodinných příslušníků, kteří je doprovázejí, a o podporu používání článků 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 a 35 této listiny, a je třeba ji proto odpovídajícím způsobem provést.

[...]

(18) Při provádění této směrnice by se členské státy měly v souladu s Úmluvou Organizace spojených národů o právech dítěte z roku 1989 řídit především zásadou ‚nejlepších zájmů dítěte‘. Při posuzování nejlepších zájmů dítěte by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat zásadu celistvosti rodiny, blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, otázky bezpečnosti a ochrany a přání nezletilé osoby s přihlédnutím k jejímu věku a vyspělosti.

[...]

(24) Je nezbytné zavést společná kritéria uznávání žadatelů o azyl jako uprchlíků ve smyslu článku 1 Ženevské úmluvy.“

[...]

(36) Rodinní příslušníci jsou již z důvodu svého příbuzenského vztahu k uprchlíkovi zpravidla vystaveni pronásledování takovým způsobem, který by mohl být důvodem pro přiznání postavení uprchlíka.“

7 Článek 2 uvedené směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí

a) ‚mezinárodní ochranou‘ postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany ve smyslu písmen e) a g);

[...]

d) ‚uprchlíkem‘ státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12;

e) ‚postavením uprchlíka‘ uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za uprchlíka;

f) ‚osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která nesplňuje podmínky pro uznání za uprchlíka, ale u které existují závažné důvody se domnívat, že pokud by se vrátila do země svého původu, nebo v případě osoby bez státní příslušnosti do země svého dosavadního pobytu, byla by vystavena reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu uvedenou v článku 15, a na kterou se nevztahuje čl. 17 odst. 1 a 2, přičemž tato osoba nemůže nebo vzhledem ke shora uvedené hrozbě nechce přijmout ochranu dotyčné země;

g) ‚statusem doplňkové ochrany‘ uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za osobu, která má nárok na doplňkovou ochranu;

h) ‚žádostí o mezinárodní ochranu‘ žádost o ochranu členským státem podaná státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, a ve které nežádá výslovně o jinou formu ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti této směrnice a o níž lze požádat samostatně;

i) ‚žadatelem‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří podali žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;

j) ‚rodinnými příslušníky‘ tito členové rodiny osoby požívající mezinárodní ochrany, kteří se zdržují v souvislosti se žádostí o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:

- manžel nebo manželka osoby požívající mezinárodní ochrany anebo její nesezdaný partner či partnerka, se kterým žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právních předpisech nebo praxi členského státu přistupuje podle jeho právních předpisů platných pro státní příslušníky třetích zemí podobně jako k párům sezdaným,
- nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo osoby požívající mezinárodní ochrany, pokud jsou svobodné, bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,
- otec, matka nebo jiný dospělý, jenž podle práva nebo praxe dotyčného členského státu odpovídá za osobu požívající mezinárodní ochrany, pokud je tato osoba nezletilá a svobodná;

k) ‚nezletilou osobou‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti mladší osmnácti let;

[...]“

8 Článek 3 téže směrnice stanoví:

„Členské státy mohou zavést nebo zachovávat příznivější normy pro určování osob splňujících podmínky pro získání postavení uprchlíka nebo osob, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a pro určování obsahu mezinárodní ochrany, jsou-li slučitelné s touto směrnicí.“

9 Článek 4 směrnice 2011/95, který je nadepsán „Posuzování skutečností a okolností“ a nachází se v kapitole II této směrnice, nadepsané „Posuzování žádostí o mezinárodní ochranu“, v odstavcích 1 až 4 stanoví:

„1. Členské státy mohou pokládat za povinnost žadatele předložit co nejdříve všechny náležitosti potřebné k doložení žádosti o mezinárodní ochranu. Povinností členského státu je posoudit významné náležitosti žádosti ve spolupráci se žadatelem.

2. Náležitosti uvedené v odstavci 1 zahrnují prohlášení žadatele a všechny dokumenty, jež má žadatel k dispozici a které uvádějí jeho věk, jeho původ, jeho vztahy včetně dotčených příbuzných, jeho totožnost, státní příslušnost nebo příslušnosti, zemi nebo země a místo nebo místa jeho předchozího pobytu, předchozí žádosti o azyl, cestovní trasy, cestovní doklady a důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu.

3. Posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se provádí jednotlivě a jsou při něm zohledněny

- a) všechny významné skutečnosti týkající se země původu v době rozhodování o žádosti, včetně právních předpisů země původu a způsobu jejich uplatňování;
- b) významná prohlášení a dokumenty předložené žadatelem, včetně informací o tom, zda žadatel byl nebo by mohl být pronásledován nebo zda utrpěl nebo by mohl utrpět vážnou újmu;
- c) konkrétní postavení a osobní situace žadatele, včetně takových faktorů jako jsou původ, pohlaví a věk, aby na základě osobní situace žadatele bylo možno posoudit, zda by jednání, kterým žadatel byl nebo mohl být vystaven, mohla být považována za pronásledování nebo vážnou újmu;

[...]

4. Skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat.“

10 Článek 10 této směrnice, který je nadepsán „Důvody pronásledování“ a nachází se v její kapitole III, nadepsané „Podmínky pro získání postavení uprchlíka“, stanoví:

„1. Při posuzování důvodů pronásledování přihlíží členský stát k těmto hlediskům:

- a) pojem rasy [...]
- b) pojem náboženství [...]
- c) pojem národnosti [...]

- d) skupina tvoří určitou společenskou vrstvu, zejména jestliže
- příslušníci této skupiny sdílejí vrozený charakteristický rys nebo společnou minulost, kterou nelze změnit, nebo sdílejí charakteristiku nebo přesvědčení, které jsou natolik zásadní pro totožnost nebo svědomí, že daná osoba nemá být nucena, aby se jí zřekla, a dále
  - tato skupina má v dotyčné zemi odlišnou totožnost [má v dotyčné zemi vlastní identitu], protože ji okolní společnost vnímá jako odlišnou.

V závislosti na okolnostech existujících v zemi původu může určitá společenská vrstva představovat skupinu založenou na společném charakteristickém rysu sexuální orientace. Sexuální orientaci nelze chápat tak, že by zahrnovala akty [jednání] považované podle vnitrostátních právních předpisů členských států za trestné. Pro účely určení příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo vymezení rysu takové skupiny musí být náležitě uvážena hlediska spojená s pohlavím, včetně genderové identity;

- e) pojem politických názorů zahrnuje zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal.

2. Při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.“

11 Článek 12 uvedené směrnice stanoví:

„1. Státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti jsou vyloučeni z postavení uprchlíka, jestliže

- a) spadají do oblasti působnosti čl. 1 odst. D Ženevské úmluvy [...];

[...]

2. Státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti jsou vyloučeni z postavení uprchlíka, existují-li závažné důvody se domnívat, že

- a) se dopustili zločinu proti míru, válečného zločinu nebo zločinu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto zločinech;
- b) se dopustili vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než byli uznáni uprchlíkem, tj. před vydáním povolení k pobytu na základě přiznání postavení uprchlíka. Za vážné nepolitické zločiny lze považovat zvláště kruté činy, přestože byly údajně spáchány s politickým cílem;
- c) jsou vinní činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN.

3. Odstavec 2 se vztahuje též na osoby, které podněcují k páčání zločinů v něm uvedených nebo se na jejich páčání jinak účastní.“

12 Článek 13 téže směrnice stanoví:

„Členské státy přiznávají postavení uprchlíka státním příslušníkům třetích zemí a osobám bez státní příslušnosti, které splňují podmínky pro získání postavení uprchlíka v souladu s kapitolami II a III.“

- 13 Článek 15 směrnice 2011/95, který je nadepsán „Vážná újma“ a nachází se v kapitole V této směrnice, nadepsané „Podmínky pro získání nároku na doplňkovou ochranu“, stanoví:

„Vážnou újmu se rozumí

- a) trest smrti nebo poprava nebo
- b) mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest vůči žadateli v zemi původu nebo
- c) vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu.“

- 14 Článek 18 této směrnice stanoví:

„Členské státy přiznají status doplňkové ochrany státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti splňujícím podmínky pro získání doplňkové ochrany podle kapitol II a V.“

- 15 Článek 23 uvedené směrnice, nadepsaný „Zachování celistvosti rodiny“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby mohla být zachována celistvost rodiny.

2. Členské státy zajistí, aby rodinní příslušníci osoby požívající mezinárodní ochrany, kteří sami nesplňují podmínky pro získání takové ochrany, měli nárok na výhody uvedené v člancích 24 až 35, podle vnitrostátních postupů, a pokud je to slučitelné s osobním právním postavením rodinného příslušníka.

3. Odstavce 1 a 2 nejsou použitelné, pokud rodinný příslušník je nebo by byl vyloučen z mezinárodní ochrany na základě kapitol III a V.

4. Bez ohledu na odstavce 1 a 2 mohou členské státy odmítnout, omezit nebo odejmout výhody, které jsou v nich uvedené, z důvodů bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku.

[...]“

Směrnice 2013/32

- 16 Směrnice 2013/32 byla přijata na základě čl. 78 odst. 2 písm. d) SFEU. Toto ustanovení upravuje zavedení společných postupů pro udělování a odnímání jednotného azylového statusu nebo statusu doplňkové ochrany.

- 17 Body 12 a 60 odůvodnění této směrnice uvádějí:

„(12) Hlavním cílem této směrnice je stanovit další normy řízení v členských státech pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany s cílem zavést v Unii společné azylové řízení.

[...]

(60) Tato směrnice respektuje základní práva a ctí zásady uznané v [Listině základních práv]. Cílem této směrnice je zejména zajistit plné respektování lidské důstojnosti a podpořit uplatňování článků 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 a 47 [uvedené] Listiny a v souladu s tím musí být prováděna.“

18 Článek 1 uvedené směrnice stanoví:

„Účelem této směrnice je stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95].“

19 Článek 2 téže směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

c) ‚žadatelem‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;

[...]

f) ‚rozhodujícím orgánem‘ kvazisoudní nebo správní orgán členského státu příslušný k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a příslušný k přijímání rozhodnutí v prvním stupni v těchto případech;

g) ‚uprchlíkem‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která splňuje požadavky čl. 2 písm. d) směrnice [2011/95];

[...]

l) ‚nezletilou osobou‘ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti mladší osmnácti let;

[...]“

20 Článek 7 směrnice 2013/32 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby každá zletilá osoba způsobilá k právním úkonům měla právo učinit svým jménem žádost o mezinárodní ochranu.

2. Členské státy mohou stanovit, že žadatel může učinit žádost jménem osob, které jsou na něm závislé. V těchto případech členské státy zajistí, aby závislé zletilé osoby souhlasily s podáním žádosti jejich jménem, a pokud souhlas neudělí, aby mohly učinit žádost svým jménem.

Souhlas se vyžaduje v době podání žádosti nebo nejpozději při osobním pohovoru se závislou zletilou osobou. Před vyžádáním souhlasu je každá závislá zletilá osoba soukromě informována o příslušných procesních důsledcích skutečnosti, že žádost bude podána jejím jménem, a o jejím právu podat samostatnou žádost o mezinárodní ochranu.

3. Členské státy zajistí, aby nezletilá osoba měla právo učinit žádost o mezinárodní ochranu buď vlastním jménem, pokud je způsobilá k právním úkonům v rámci řízení v souladu s vnitrostátním právem dotčeného členského státu, nebo prostřednictvím svých rodičů či jiných zletilých rodinných příslušníků či zletilé osoby, která za ni nese zodpovědnost ze zákona nebo podle vnitrostátních zvyklostí dotčeného členského státu, nebo prostřednictvím zástupce.

[...]“

21 Článek 9 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Žadatelé mohou v členském státě setrvat výlučně za účelem řízení do doby, než rozhodující orgán vydá rozhodnutí v řízení v prvním stupni podle kapitoly III. Toto právo setrvat nezakládá nárok na povolení k pobytu.“

22 Článek 10 odst. 2 uvedené směrnice stanoví:

„Při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu rozhodující orgán nejprve určí, zda žadatelé splňují podmínky pro uznání za uprchlíka, a pokud tomu tak není, zda mají nárok na doplňkovou ochranu.“

23 Článek 13 odst. 1 téže směrnice stanoví:

„Členské státy stanoví pro žadatele povinnost spolupracovat s příslušnými orgány při zjišťování jejich totožnosti a jiných údajů podle čl. 4 odst. 2 směrnice [2011/95]. [...]“

24 Článek 31 směrnice 2013/32 zní takto:

„1. Členské státy vyřizují žádosti o mezinárodní ochranu v řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II.

2. Členské státy zajistí, aby řízení o posouzení žádosti bylo skončeno co nejdříve, aniž by tím byla dotčena přiměřenost a úplnost posouzení.

[...]“

25 Článek 33 odst. 2 této směrnice stanoví:

„Členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřijatelnou, [...] pokud:

[...]

e) osoba závislá na žadateli podá žádost poté, co v souladu s čl. 7 odst. 2 souhlasila, aby její případ byl součástí žádosti podané jejím jménem, a neexistují žádné skutečnosti týkající se situace této závislé osoby, které by odůvodňovaly samostatnou žádost.“

26 Článek 40 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„Pokud osoba, která v členském státě požádala o mezinárodní ochranu, v témže členském státě předloží další údaje nebo učiní následnou žádost, členský stát posoudí tyto další údaje nebo prvky následné žádosti v rámci posuzování předchozí žádosti nebo v rámci přezkumu rozhodnutí, proti kterému byl podán opravný prostředek, pokud v tomto rámci mohou příslušné orgány vzít v úvahu a posoudit všechny prvky, na nichž se zakládají další údaje nebo následná žádost.“

27 Článek 46 téže směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti:

a) rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, včetně rozhodnutí:

- i) o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany,
- ii) o nepřijatelnosti žádosti podle čl. 33 odst. 2,

[...]

3. Členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95], a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

[...]“

Směrnice 2013/33/EU

28 Body 9, 11 a 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (Úř. věst. 2013, L 180, s. 96), stanoví:

„(9) Členské státy by měly při uplatňování této směrnice usilovat o to, aby byly v souladu s [Listinou základních práv], Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 a Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod plně respektovány zásady nejlepšího zájmu dítěte a celistvosti rodiny.

[...]

(11) Měly by být stanoveny takové normy pro přijímání žadatelů, které budou postačovat k zajištění důstojné úrovně života a srovnatelných životních podmínek ve všech členských státech.

[...]

(35) Tato směrnice dodržuje základní[...] lidská práva a ctí zásady uznávané zejména [Listinou základních práv]. Jejím cílem je především zajistit plné respektování lidské důstojnosti a podpořit uplatňování článků 1, 4, 6, 7, 18, 21, 24 a 47 [této] Listiny; tato směrnice musí být odpovídajícím způsobem provedena.“

29 Článek 6 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Členské státy zajistí, aby byl žadateli do tří dnů od podání žádosti o mezinárodní ochranu vystaven doklad znějící na jeho jméno, který potvrzuje jeho postavení jakožto žadatele nebo skutečnost, že je oprávněn pobývat na území členského státu po dobu, po kterou je jeho žádost vyřizována či posuzována.

[...]“

30 Článek 12 uvedené směrnice stanoví:

„Členské státy přijmou vhodná opatření, aby v případě, že žadatelům poskytují ubytování, byla v co největší míře zachována celistvost rodiny zdržující se na jejich území. Tato opatření mohou být prováděna pouze se souhlasem žadatele.“

Bulharské právo

31 V Bulharsku upravuje posuzování žádostí o mezinárodní ochranu Zákon za ubežišteto i bežancite (zákon o azylu a uprchlících, dále jen „ZUB“).

32 Články 8 a 9 ZUB v podstatě přebírají podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany uvedené ve směrnici 2011/95.

33 Článek 8 odst. 9 ZUB stanoví:

„Za uprchlíky se považují i rodinní příslušníci cizince, kterému bylo přiznáno postavení uprchlíka, pokud je to slučitelné s jeho osobním statutem a nenastaly-li okolnosti uvedené v čl. 12 odst. 1.“

34 Článek 12 odst. 1 a 2 ZUB vyjmenovává okolnosti, které brání přiznání mezinárodní ochrany, k nimž patří existence hrozby pro bezpečnost státu.

35 Článek 32 Administrativnoprocesualen kodeks (správní řád), nadepsaný „Společná řízení“, stanoví:

„V případě řízení, v nichž práva a povinnosti účastníků vyplývají z jediné skutkové situace a pro něž je příslušný jediný správní orgán, lze zahájit a vést jediné řízení týkající se několika účastníků.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

36 Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, narozená dne 12. května 1975, a její syn Rauf Emin Oglah Ahmedbekov, narozený dne 5. října 2007, jsou ázerbájdžánskými státními příslušníky.

37 Dne 19. listopadu 2014 podal Emin Ahmedbekov (dále jen „E. Ahmedbekov“), manžel N. R. K. Ahmedbekové a otec R. E. O. Ahmedbekova, žádost o mezinárodní ochranu u Daržavna agencija za bežancite (Státní agentura pro uprchlíky, Bulharsko) (dále jen „DAB“), která byla zamítnuta náměstkem ředitele této agentury rozhodnutím ze dne 12. května 2015. Emin Ahmedbekov podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Administrativen sad Sofia-grad (správní soud v Sofii, Bulharsko), který ji dne 2. listopadu 2015 zamítl. Kromě toho podal kasační opravný prostředek k Varhoven administrativen sad (Nejvyšší správní soud, Bulharsko), který, jak vyplývá z odpovědi předkládajícího soudu na žádost o další vysvětlení, kterou mu zaslal Soudní dvůr, byl dne 25. ledna 2017 zamítnut.

38 Dne 25. listopadu 2014 podala N. R. K. Ahmedbekova u DAB žádost o mezinárodní ochranu pro sebe a svého syna. Tato žádost byla rozhodnutím náměstka ředitele DAB ze dne 12. května 2015 zamítnuta s odůvodněním, že nebyly splněny podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany zakotvené v článcích 8 a 9 ZUB.

39 Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova podala proti tomuto rozhodnutí žalobu k předkládajícímu soudu, Administrativen sad Sofia-grad (správní soud v Sofii).

40 V rámci své žaloby se N. R. K. Ahmedbekova dovolává jak pronásledování ázerbájdžánskými orgány, jemuž je údajně vystaven její manžel, tak okolností, které se dotýkají jí osobně.

41 K posledně uvedenému aspektu N. R. K. Ahmedbekova tvrdí, že jí hrozí pronásledování z důvodu jejích politických názorů a že čelí problémům spočívajícím v sexuálním obtěžování na svém pracovišti v Ázerbájdžánu. Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova se domnívá, že hrozba pronásledování z důvodu jejích politických názorů je prokázána zejména její účastí na podání stížnosti proti Ázerbájdžánu k Evropskému soudu pro lidská práva a její účastí na obhajobě osob, které již v této době byly ázerbájdžánskými orgány pronásledovány z důvodu aktivit týkajících se ochrany základních práv. Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova je kromě toho podle svých slov činná v rámci opozičního audiovizuálního média „Azerbajdzanski čas“, jež vede kampaň proti režimu, který je v Ázerbájdžánu u moci.

42 Předkládající soud si mimo jiné klade otázku, jak má být nakládáno se žádostmi o mezinárodní ochranu podanými samostatně příslušníky jedné rodiny. Zamýšlí se rovněž nad tím, zda okolnost, že se žadatel o mezinárodní ochranu podílel na podání stížnosti proti zemi svého původu k Evropskému soudu pro lidská práva, je skutečností rozhodnou pro účely určení, zda má být mezinárodní ochrana přiznána.

43 Za těchto podmínek se Administrativen sad Sofia-grad (správní soud v Sofii) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Vyplývá z čl. 78 odst. 1 a odst. 2 písm. a), d) a f) [SFEU], jakož i z bodu 12 odůvodnění a článku 1 směrnice [2013/32], že důvod pro nepřipustnost žádosti o mezinárodní ochranu stanovený v čl. 33 odst. 2 písm. e) této směrnice je ustanovením s přímým účinkem, které členské státy nemohou nechat nepoužito, například tím, že použijí příznivější ustanovení vnitrostátního práva, podle nichž se první žádost o mezinárodní ochranu, jak vyžaduje čl. 10 odst. 2 směrnice, posoudí nejprve z hlediska, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání postavení uprchlíka, a následně z hlediska, zda má nárok na doplňkovou ochranu?
- 2) Vyplývá z čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice [2013/32] ve spojení s čl. 7 odst. 3 a čl. 2 písm. a), c) a g), jakož i ve spojení s bodem 60 odůvodnění uvedené směrnice, že za situace, jaká nastala ve věci v původním řízení, je žádost o mezinárodní ochranu podaná rodičem jménem nezletilé osoby, která ji doprovází, nepřipustná, pokud je odůvodněna tím, že dítě je rodinným příslušníkem osoby, která požádala o mezinárodní ochranu na základě čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy?
- 3) Vyplývá z čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice [2013/32] ve spojení s čl. 7 odst. 1 a čl. 2 písm. a), c) a g), jakož i ve spojení s bodem 60 odůvodnění uvedené směrnice, že za situace, jaká nastala ve věci v původním řízení, je žádost o mezinárodní ochranu podaná jménem zletilé osoby nepřipustná, pokud je v řízení před příslušným správním orgánem odůvodněna pouze tím, že žadatel je rodinným příslušníkem osoby, která požádala o mezinárodní ochranu na základě čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, a žadatel neměl v době podání žádosti právo vykonávat výdělečnou činnost?
- 4) Je podle čl. 4 odst. 4 směrnice [2011/95] ve spojení s bodem 36 odůvodnění uvedené směrnice nezbytné, aby se posuzování, zda existuje odůvodněná obava z pronásledování, resp. reálné nebezpečí vážné újmy, provádělo pouze na základě skutečností a okolností, které se týkají žadatele?
- 5) Je podle článku 4 směrnice [2011/95] ve spojení s bodem 36 odůvodnění uvedené směrnice a s čl. 31 odst. 1 směrnice [2013/32] přípustná vnitrostátní judikatura, která
- a) příslušnému orgánu ukládá povinnost, aby žádosti o mezinárodní ochranu příslušníků jedné a téže rodiny posuzoval ve společném řízení, pokud jsou tyto žádosti založeny na obecných skutečnostech, konkrétně na tvrzeních, že jen jeden z rodinných příslušníků má postavení uprchlíka;
- b) příslušnému orgánu ukládá povinnost, aby řízení o žádostech o mezinárodní ochranu rodinných příslušníků, kteří osobně podmínky pro přiznání takovéto ochrany nespĺňují, přerušil až do ukončení řízení o žádosti rodinného příslušníka, která byla podána na základě čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy,

a je tato judikatura přípustná i z hlediska úvah týkajících se nejlepšího zájmu dítěte, zachování celistvosti rodiny a respektování práva na soukromý a rodinný život, jakož i práva setrvat v členském státě až do posouzení žádosti, s přihlédnutím k článkům 7, 18 a 47 [Listiny základních práv], bodů 12 a 60 odůvodnění, jakož i článku 9 směrnice [2013/32], bodů 16, 18 a 36 odůvodnění, jakož i článku 23 směrnice [2011/95] a bodů 9, 11 a 35 odůvodnění, jakož i článků 6 a 12 směrnice [2013/33]?

- 6) Vyplývá z bodů 16, 18 a 36 odůvodnění, jakož i z článku 3 směrnice [2011/95] ve spojení s bodem 24 odůvodnění a čl. 2 písm. d) a j), článkem 13 a čl. 23 odst. 1 a 2 uvedené směrnice, že je přípustná taková vnitrostátní úprava, o jakou se jedná ve věci v původním řízení a jaká je zakotvena v čl. 8 odst. 9 [ZUB], na jejímž základě se i rodinní příslušníci cizince, kterému bylo přiznáno postavení uprchlíka, považují za uprchlíky, pokud je to slučitelné s jejich osobním statutem a podle vnitrostátního práva neexistují důvody, které by vylučovaly přiznání postavení uprchlíka?
- 7) Vyplývá z důvodů pronásledování upravených v článku 10 směrnice [2011/95], že podání stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva proti zemi původu dotyčné osoby zakládá příslušnost této osoby k určité společenské vrstvě ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. d) uvedené směrnice, anebo je třeba podání stížnosti považovat za politický názor ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. e) této směrnice?
- 8) Vyplývá z čl. 46 odst. 3 směrnice [2013/32], že soud je povinen meritorně posoudit nové důvody pro přiznání mezinárodní ochrany, které byly uvedeny v průběhu soudního řízení, ale nebyly uvedeny v žalobě podané proti rozhodnutí o odepření mezinárodní ochrany?
- 9) Vyplývá z čl. 46 odst. 3 směrnice [2013/32], že soud je povinen posoudit přípustnost žádosti o mezinárodní ochranu na základě čl. 33 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice v rámci soudního řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí o odepření mezinárodní ochrany, pokud byla žádost v napadeném rozhodnutí, jak vyžaduje čl. 10 odst. 2 směrnice, posouzena nejprve z hlediska toho, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání postavení uprchlíka, a poté z hlediska toho, zda má nárok na doplňkovou ochranu?⁴⁴

K předběžným otázkám

Ke čtvrté otázce

- 44 Čtvrtá otázka, kterou je třeba posoudit na prvním místě, se týká toho, zda se posouzení žádosti o mezinárodní ochranu musí zakládat „pouze na skutečnostech a okolnostech týkajících se žadatele“.
- 45 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, vyvstává tato otázka v souvislosti s tím, že se N. R. K. Ahmedbekova dovolává mimo jiné hrozeb pronásledování a vážné újmy, jimž je údajně vystaven její manžel.
- 46 Podstatou čtvrté otázky předkládacího soudu tedy je, zda musí být článek 4 směrnice 2011/95 vykládán v tom smyslu, že v rámci individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je nutno přihlídnout k hrozbám pronásledování a vážné újmy, jimž je vystaven rodinný příslušník žadatele.
- 47 Pro účely odpovědi na tuto otázku je třeba nejprve připomenout, že z článků 13 a 18 směrnice 2011/95, ve spojení s definicemi pojmů „uprchlík“ a „osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu“, obsaženými v čl. 2 písm. d) a f) této směrnice, vyplývá, že mezinárodní ochrana podle této směrnice musí být v zásadě přiznána každému státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti, kteří mají oprávněné obavy z pronásledování z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních, z důvodu zastávání určitých politických názorů nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám, nebo kteří čelí reálné hrozbě, že utrpí vážnou újmu ve smyslu článku 15 uvedené směrnice.
- 48 Směrnice 2011/95 nestanoví, že postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany má být přiznán jiným státním příslušníkům třetích zemí nebo osobám bez státní příslušnosti než těm, kteří jsou vyjmenováni v předchozím bodě. Podle ustálené judikatury mimoto musí být každé rozhodnutí o přiznání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany založeno na individuálním posouzení

(rozsudek ze dne 25. ledna 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, bod 41 a citovaná judikatura), na jehož základě je třeba určit, zda jsou s přihlédnutím k osobní situaci žadatele splněny podmínky pro přiznání takového postavení či statusu (rozsudek ze dne 5. září 2012, Y a Z, C-71/11 a C-99/11, EU:C:2012:518, bod 68).

- 49 Z režimu přiznávání jednotného azylového statusu nebo jednotného statusu doplňkové ochrany zavedeného unijním normotvůrcem tedy vyplývá, že posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, požadované článkem 4 směrnice 2011/95, má za cíl určit, zda žadatel – nebo případně osoba, jejímž jménem podává žádost – má odůvodněné obavy, že je osobně pronásledován nebo je osobně vystaven reálné hrozbě vážné újmy.
- 50 Z výše uvedeného sice vyplývá, že žádosti o mezinárodní ochranu nelze jako takové vyhovět z důvodu, že rodinný příslušník žadatele má odůvodněné obavy z pronásledování nebo je vystaven reálné hrozbě vážné újmy, naproti tomu je však třeba – jak uvedl generální advokát v bodě 32 svého stanoviska – přihlédnout k takovýmto hrozbám, jimž je vystaven rodinný příslušník žadatele, aby bylo možné určit, zda je z důvodu rodinné vazby k uvedené ohrožené osobě sám vystaven hrozbám pronásledování nebo vážné újmy. V tomto ohledu – a jak zdůrazňuje bod 36 odůvodnění směrnice 2011/95, i rodinným příslušníkům ohrožené osoby zpravidla hrozí, že se ocitnou ve zranitelné situaci.
- 51 Na čtvrtou otázku je proto třeba odpovědět, že článek 4 směrnice 2011/95 musí být vykládán v tom smyslu, že v rámci individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je nutno přihlédnout k hrozbám pronásledování a vážné újmy, jimž je vystaven rodinný příslušník žadatele, aby bylo možné určit, zda je tento žadatel z důvodu rodinné vazby k uvedené ohrožené osobě sám vystaven takovým hrozbám.

K páté otázce

- 52 Podstatou páté otázky předkládajícího soudu je, zda směrnice 2011/95 a 2013/32, ve spojení s články 7, 18 a 47 Listiny základních práv a s přihlédnutím k nejlepšímu zájmu dítěte, musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby žádosti o mezinárodní ochranu podané samostatně příslušníky téže rodiny byly posuzovány ve společném řízení nebo aby posuzování jedné z těchto žádostí bylo přerušeno do doby, než bude ukončeno řízení o posouzení jiné z těchto žádostí.
- 53 Článek 7 odst. 1 směrnice 2013/32 stanoví, že každá zletilá osoba způsobilá k právním úkonům musí mít právo učinit svým jménem žádost o mezinárodní ochranu. Pro účely tohoto ustanovení musí být výraz „zletilá osoba“ s ohledem na definici pojmu „nezletilá osoba“ chápán tak, že zahrnuje státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, kteří dosáhli věku osmnácti let.
- 54 Pokud jde o nezletilé osoby, čl. 7 odst. 3 směrnice 2013/32 stanoví, že tyto osoby musí mít právo učinit žádost o mezinárodní ochranu vlastním jménem v členských státech, které nezletilým osobám přiznávají způsobilost k právním úkonům v rámci řízení, a že ve všech členských státech, které jsou vázány touto směrnicí, musí mít právo učinit žádost o mezinárodní ochranu prostřednictvím zletilého zástupce, například rodiče nebo jiného zletilého rodinného příslušníka.
- 55 Z těchto ustanovení vyplývá, že předpisy unijního práva nebrání tomu, aby více rodinných příslušníků, jako v projednávané věci N. R. K. Ahmedbekova a E. Ahmedbekov, podali každý jednu žádost o mezinárodní ochranu, ani tomu, aby jeden z nich podal žádost také jménem nezletilého rodinného příslušníka, v projednávané věci R. E. O. Ahmedbekova.
- 56 Směrnice 2011/95 a 2013/32 neupřesňují, jak má být zohledněna případná spojitost takovýchto žádostí o mezinárodní ochranu, které se mohou částečně týkat týchž skutečností nebo okolností. Vzhledem k absenci specifických ustanovení mají členské státy v tomto směru rozhodovací prostor.

- 57 Je však třeba připomenout, že zaprvé čl. 4 odst. 3 směrnice 2011/95 ukládá povinnost individuálního posouzení každé žádosti, zadruhé podle čl. 23 odst. 1 této směrnice členské státy zajistí, aby mohla být zachována celistvost rodiny, a zatřetí že čl. 31 odst. 2 směrnice 2013/32 stanoví, že každý členský stát zajistí, aby rozhodující orgán provedl a co nejdříve ukončil posouzení žádosti, které musí být přiměřené a úplné.
- 58 Z požadavků individuálního a úplného posouzení žádostí o mezinárodní ochranu vyplývá, že u žádostí podaných samostatně příslušníky téže rodiny, byť mohou podléhat opatřením majícím za cíl zohlednit jakoukoli případnou spojitost, musí být posouzena situace každé dotyčné osoby. Tyto žádosti tedy nemohou být posuzovány společně.
- 59 Pokud jde konkrétně o otázku, zda je třeba v řízeních o posouzení žádostí o mezinárodní ochranu podaných samostatně příslušníky téže rodiny postupovat souběžně, či zda je naopak rozhodující orgán oprávněn přerušit posuzování žádosti do doby, než bude ukončeno řízení o posouzení jiné z těchto žádostí, je třeba mít za to, že v takovém případě, o jaký jde ve věci v původním řízení, v němž se jeden rodinný příslušník dovolává zejména hrozeb, jimž je údajně vystaven jiný rodinný příslušník, může být účelné posoudit v prvním kroku – v rámci posouzení posledně uvedeného rodinného příslušníka –, zda jsou tyto hrozby prokázány, a v případě nutnosti pak v druhém kroku posoudit, zda jsou manžel či manželka nebo dítě této ohrožené osoby vzhledem k existenci rodinné vazby rovněž vystaveni hrozbě pronásledování nebo vážné újmy.
- 60 A dále s ohledem na pravidlo uvedené v čl. 31 odst. 2 směrnice 2013/32, podle kterého musí být řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu skončeno co nejdříve, a na cíl této směrnice, jímž je zajistit, aby žádosti o mezinárodní ochranu byly vyřizovány co nejrychleji (rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 109), by posouzení žádosti jednoho z rodinných příslušníků nemělo vést k přerušení posouzení žádosti jiného příslušníka této rodiny s tím důsledkem, že by posledně uvedené posouzení mohlo být zahájeno teprve tehdy, bylo-li již řízení o posouzení předchozí žádosti ukončeno přijetím rozhodnutí rozhodujícího orgánu. Naopak – k naplnění cíle rychlosti a k usnadnění zachování celistvosti rodiny je důležité, aby rozhodnutí o žádostech podaných příslušníky téže rodiny majících určitou spojitost byla přijímána v blízkém časovém rozpětí.
- 61 V tomto ohledu je třeba mít za to, že v případě, že rozhodující orgán konstatuje, že určitá osoba může mít oprávněné obavy z pronásledování nebo jí reálně hrozí vážná újma, musí být v zásadě schopen v krátké době posoudit, zda jsou vzhledem k rodinné vazbě takovéto hrozbě vystaveni i rodinní příslušníci této osoby. Toto posouzení by mělo být možné vést nebo alespoň zahájit před přijetím rozhodnutí o přiznání mezinárodní ochrany uvedené osobě.
- 62 V případě, že rozhodující orgán konstatuje, že žádný člen rodiny nemá oprávněnou obavu z pronásledování nebo mu reálně nehrozí vážná újma, musí být v zásadě schopen přijmout rozhodnutí o zamítnutí žádostí o mezinárodní ochranu téhož dne.
- 63 Z toho plyne, že v projednávané věci nelze náměstkovi ředitele DAB vytýkat, že přijal rozhodnutí o žádosti podané N. R. K. Ahmedbekovou a o žádosti podané E. Ahmedbekovem téhož dne, pokud tyto žádosti nebyly posuzovány společně, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.
- 64 A pokud jde konečně o úvahy předkládajícího soudu o vlivu nejlepšího zájmu dítěte a článků 7, 18 a 47 Listiny základních práv, postačí uvést, že základní práva uznaná touto Listinou musí být při provádění směrnic 2011/95 a 2013/32 zajisté respektována, avšak v rámci odpovědi, kterou je třeba dát na projednávanou předběžnou otázku, z nich nevyplývají žádné další specifické poznatky.
- 65 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na pátou otázku odpovědět, že směrnice 2011/95 a 2013/32 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby žádosti o mezinárodní ochranu podané samostatně příslušníky téže rodiny podléhaly opatřením majícím za cíl zohlednit jakoukoli případnou spojitost,

avšak brání tomu, aby tyto žádosti byly posuzovány společně. Brání rovněž tomu, aby posouzení jedné z uvedených žádostí bylo přerušeno do doby, než bude ukončeno řízení o posouzení další z těchto žádostí.

K šesté otázce

- 66 Podstatou šesté otázky předkládajícího soudu je, zda článek 3 směrnice 2011/95 musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje členskému státu stanovit, že v případě přiznání mezinárodní ochrany jednomu rodinnému příslušníkovi bude tato ochrana rozšířena i na další příslušníky této rodiny.
- 67 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že čl. 8 odst. 9 ZUB takové rozšíření stanoví. Nelze vyloučit, že toto ustanovení se v projednávaném případě použije na R. E. O. Ahmedbekova i na E. Ahmedbekova. Pokud by totiž předkládající soud konstatoval, že N. R. K. Ahmedbekova má vzhledem k okolnostem, které se jí individuálně týkají, jako jsou okolnosti zmíněné v bodě 41 tohoto rozsudku, oprávněnou obavu z pronásledování, muselo by toto zjištění vést v zásadě k tomu, že by N. R. K. Ahmedbekové bylo přiznáno postavení uprchlíka. Následně by toto postavení bylo na základě čl. 8 odst. 9 ZUB v zásadě rozšířeno na její rodinné příslušníky, aniž by bylo třeba posuzovat, zda existuje oprávněná obava z pronásledování na straně těchto rodinných příslušníků.
- 68 Je třeba poukázat na to, že směrnice 2011/95 takové rozšíření postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany na rodinné příslušníky osoby, které se toto postavení přiznává, nestanoví. Z článku 23 této směrnice totiž vyplývá, že směrnice pouze členskými státy ukládá povinnost zajistit, aby rodinní příslušníci – ve smyslu čl. 2 písm. j) uvedené směrnice – osoby požívající takového postavení, kteří sami nesplňují podmínky pro získání téže ochrany, měli nárok na některé výhody, jejichž účelem je zachovat celistvost rodiny, například vydání povolení k pobytu a přístup k zaměstnání nebo ke vzdělání.
- 69 Je proto nutné posoudit, zda ponechání v platnosti takového ustanovení, jako je čl. 8 odst. 9 ZUB, je dovoleno článkem 3 směrnice 2011/95, který členskými státy umožňuje zavést nebo zachovávat „příznivější normy pro určování osob splňujících podmínky pro získání postavení uprchlíka nebo osob, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a pro určování obsahu mezinárodní ochrany, jsou-li slučitelné s touto směrnicí“.
- 70 Z tohoto znění ve spojení s bodem 14 odůvodnění směrnice 2011/95 vyplývá, že příznivější normy ve smyslu článku 3 této směrnice mohou spočívat zejména ve zmírnění podmínek, za nichž může státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti požívat postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany.
- 71 Soudní dvůr již uvedl, že upřesnění obsažené v uvedeném článku 3, podle něhož musí být každá příznivější norma slučitelná se směrnicí 2011/95, znamená, že tato norma nesmí být v rozporu s celkovou systematikou a s cíli této směrnice. Zakázány jsou zejména normy, které vedou k přiznání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany státním příslušníkům třetích zemí nebo osobám bez státní příslušnosti, kteří se octli v situacích postrádající jakoukoli vazbu na logiku mezinárodní ochrany (v tomto směru viz rozsudek ze dne 18. prosince 2014, M'Bodj, C-542/13, EU:C:2014:2452, body 42 a 44). To platí zejména pro normy, které takovéto postavení přiznávají osobám, na které se vztahuje důvod vyloučení uvedený v článku 12 této směrnice (rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, B a D, C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661, bod 115).
- 72 Jak uvedl generální advokát v bodě 58 svého stanoviska, automatické přiznání postavení uprchlíka na úrovni vnitrostátního práva rodinným příslušníkům osoby, které bylo toto postavení přiznáno, na základě režimu zavedeného směrnicí 2011/95 nepostrádá *a priori* jakoukoli vazbu na logiku mezinárodní ochrany.

- 73 V tomto směru je třeba konstatovat, že v projednávané věci by případné přiznání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany synovi a manželovi N. R. K. Ahmedbekové v důsledku přiznání takového postavení N. R. K. Ahmedbekové nepostrádalo – vzhledem k potřebě zachovat celistvost rodiny dotčených osob – vazbu na logiku mezinárodní ochrany, jež vedla k posledně uvedenému přiznání.
- 74 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na šestou otázku odpovědět, že článek 3 směrnice 2011/95 musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje členskému státu stanovit, že v případě přiznání mezinárodní ochrany jednomu rodinnému příslušníkovi na základě režimu zavedeného touto směrnicí bude tato ochrana rozšířena i na další příslušníky této rodiny, pokud se na tyto příslušníky nevztahuje důvod vyloučení ve smyslu článku 12 téže směrnice a pokud jejich situace vzhledem k potřebě zachovat celistvost rodiny nepostrádá vazbu na logiku mezinárodní ochrany.

Ke druhé a třetí otázce

- 75 Podstatou druhé a třetí otázky předkládajícího soudu, na které je třeba odpovědět společně, je, zda důvod nepřipustnosti uvedený v čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice 2013/32 zahrnuje takovou situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, v níž zletilá osoba podá za sebe a za své nezletilé dítě žádost o mezinárodní ochranu, která se zakládá zejména na existenci rodinné vazby k jiné osobě, která podala samostatnou žádost o mezinárodní ochranu.
- 76 Jak bylo rozvedeno v bodech 53 až 55 tohoto rozsudku, z čl. 7 odst. 1 a 3 směrnice 2013/32 vyplývá, že rodinní příslušníci mohou podat žádosti o mezinárodní ochranu samostatně a vztáhnout jednu z těchto žádostí i na nezletilého, který je příslušníkem této rodiny.
- 77 Důvod nepřipustnosti uvedený v čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice 2013/32 se týká specifické situace, v níž osoba závislá na žadateli nejprve v souladu s čl. 7 odst. 2 této směrnice souhlasí, aby žádost o mezinárodní ochranu byla podána jejím jménem, a následně sama podá žádost o mezinárodní ochranu.
- 78 S výhradou ověření předkládajícím soudem z popisu sporu v původním řízení poskytnutého předkládajícím soudem vyplývá, že ani N. R. K. Ahmedbekova, ani R. E. O. Ahmedbekov pod tuto specifickou situaci nespádají. Totéž ostatně zřejmě platí pro E. Ahmedbekova.
- 79 Za těchto podmínek se důvod nepřipustnosti uvedený v čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice 2013/32 nemůže uplatnit.
- 80 Tento závěr není vyvrácen okolností, že se jeden z rodinných příslušníků dovolává rodinné vazby a ve své žádosti poukazuje na některé skutečnosti, které jsou rovněž popsány v žádosti podané jiným příslušníkem této rodiny. Taková situace nespadá pod situaci uvedenou v čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice 2013/32, nýbrž musí být posouzena ve vztahu k zásadám, které byly připomenuty a upřesněny v odpovědi na čtvrtou a pátou otázku.
- 81 Z toho plyne, že na druhou a třetí otázku je třeba odpovědět, že důvod nepřipustnosti uvedený v čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice 2013/32 se nevztahuje na takovou situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, v níž zletilá osoba podá za sebe a za své nezletilé dítě žádost o mezinárodní ochranu, která se zakládá zejména na existenci rodinné vazby k jiné osobě, která podala samostatnou žádost o mezinárodní ochranu.

K první a deváté otázce

- 82 Vzhledem k tomu, jak byla zodpovězena druhá a třetí otázka, není namístě odpovídat na první a devátou otázku.
- 83 Podstatou první a deváté otázky předkládajícího soudu totiž je, zda má čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice 2013/32 přímý účinek a může být uplatněn soudem rozhodujícím o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, i když orgán, který toto rozhodnutí přijal, použitelnost tohoto ustanovení neposuzoval. Jak přitom vyplývá z odpovědi na druhou a třetí otázku, nemůže být čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice 2013/32 každopádně uplatněn v takovém případě, o jaký jde ve věci v původním řízení.

K sedmé otázce

- 84 Podstatou sedmé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být na účast žadatele o mezinárodní ochranu na podání stížnosti proti zemi jeho původu k Evropskému soudu pro lidská práva nahlíženo v rámci posouzení důvodů pronásledování podle článku 10 směrnice 2011/95 tak, že dokládá příslušnost tohoto žadatele k „určité společenské vrstvě“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. d) této směrnice, nebo že se jedná o důvod pronásledování založený na „politických názorech“ ve smyslu odst. 1 písm. e) uvedeného článku.
- 85 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že čl. 10 odst. 1 směrnice 2011/95 musí být vykládán ve spojení s odstavcem 2 téhož článku. Tento odstavec 2 stanoví, že při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje.
- 86 Nezávisle na otázce, zda účast státního příslušníka Ázerbájdžánu na podání stížnosti proti této zemi k Evropskému soudu pro lidská práva s cílem domoci se určení, že režim, který je v této zemi u moci, porušuje základní svobody, je projevem „politického názoru“ vyjádřeného tímto státním příslušníkem, je tedy třeba v rámci posuzování důvodů pronásledování uplatňovaných uvedeným státním příslušníkem v žádosti o mezinárodní ochranu zkoumat, zda existují odůvodněné obavy, že uvedená účast bude zmíněným režimem vnímána jako akt politického disentu, proti němuž by tento režim mohl zamýšlet přijetí odvetných opatření.
- 87 Existují-li odůvodněné obavy, že tomu tak bude, je třeba učinit závěr, že žadatel je vystaven vážné a prokazatelné hrozbě pronásledování z důvodu, že vyjádřil své názory na politiku a metody země svého původu. Jak vyplývá ze samotného znění čl. 10 odst. 1 písm. e) směrnice 2011/95, pojem „politické názory“ uvedený v tomto ustanovení se na takovouto situaci vztahuje.
- 88 Naproti tomu skupina osob, jejímž příslušníkem je případně i žadatel o mezinárodní ochranu, podílí-li se na podání stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva, nemůže být v zásadě kvalifikována jako „společenská vrstva“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice 2011/95.
- 89 Aby mohla být konstatována existence „společenské vrstvy“ ve smyslu tohoto ustanovení, musí být totiž splněny dvě kumulativní podmínky. Zaprvé musí příslušníci této skupiny sdílet „vrozený charakteristický rys“ nebo „společnou minulost, kterou nelze změnit“, nebo sdílet charakteristiku nebo přesvědčení, „které jsou natolik zásadní pro identitu nebo svědomí, že daná osoba nemá být nucena, aby se jí zřekla“. Zadruhé musí mít tato skupina v dotyčné třetí zemi vlastní identitu, protože ji okolní společnost vnímá jako „odlišnou“ (rozsudek ze dne 7. listopadu 2013, X a další, C-199/12 až C-201/12, EU:C:2013:720, bod 45). S výhradou ověření předkládajícím soudem tyto podmínky ve věci v původním řízení podle všeho splněny nebyly.

90 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na sedmou otázku odpovědět, že na účast žadatele o mezinárodní ochranu na podání stížnosti proti zemi jeho původu k Evropskému soudu pro lidská práva v zásadě nelze v rámci posouzení důvodů pronásledování podle článku 10 směrnice 2011/95 nahlížet tak, že dokládá příslušnost tohoto žadatele k „určité společenské vrstvě“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. d) této směrnice, ale musí na ni být nahlíženo jako na důvod pronásledování založený na „politických názorech“ ve smyslu odst. 1 písm. e) uvedeného článku, existují-li odůvodněné obavy, že účast na podání této stížnosti bude uvedeným režimem vnímána jako akt politického disentu, proti němuž by tento režim mohl zamýšlet přijetí odvetných opatření.

K osmé otázce

91 Podstatou osmé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že soud rozhodující o opravném prostředku proti rozhodnutí o odeření mezinárodní ochrany musí posoudit důvody poskytnutí mezinárodní ochrany, které se sice týkají událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím tohoto rozhodnutí, ba dokonce i před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak uplatněny byly poprvé v řízení o opravném prostředku.

92 Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32 upřesňuje rozsah práva na účinnou soudní ochranu, které musí žadatelé o mezinárodní ochranu, jak stanoví čl. 46 odst. 1 této směrnice, mít proti rozhodnutím o jejich žádosti (rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 105). Stanoví, že členské státy vázané touto směrnicí zajistí, aby soud, u kterého bylo napadeno rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, přinejmenším v řízení v prvním stupni provedl „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95]“.

93 V tomto ohledu výraz „*ex nunc*“ zdůrazňuje povinnost soudu provést posouzení, které případně zohlední nové skutečnosti, jež nastaly po přijetí rozhodnutí, které je předmětem opravného prostředku. Přídavné jméno „úplné“ zase potvrzuje, že soud je povinen posoudit jak skutečnosti, jež rozhodující orgán zohlednil nebo mohl zohlednit, tak skutečnosti, jež nastaly po přijetí rozhodnutí tímto orgánem (rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, body 111 a 113).

94 Z článku 46 odst. 3 směrnice 2013/32 tak sice vyplývá, že členské státy jsou povinny upravit vnitrostátní právo tak, aby při vyřizování uvedených opravných prostředků soud posoudil všechny skutkové a právní okolnosti, které mu umožní provést aktualizované posouzení daného případu (rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 110), naproti tomu však z něho nevyplývá, že by žadatel o mezinárodní ochranu mohl bez toho, aby se podrobil dodatečné kontrole ze strany rozhodujícího orgánu, změnit důvod své žádosti, a tedy i obrysy projednávaného případu tím, že se bude během řízení o opravném prostředku dovolávat důvodu mezinárodní ochrany, který se sice týká událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím rozhodnutí tohoto orgánu, ba dokonce před podáním žádosti, avšak žadatel jej před uvedeným orgánem neuplatnil.

95 V této souvislosti je třeba připomenout, že z čl. 2 písm. d) a f) a z článků 10 a 15 směrnice 2011/95 vyplývá, že mezinárodní ochrana může být poskytnuta z důvodu odůvodněné obavy z pronásledování z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, přičemž každý z těchto důvodů je samostatně vymezen v uvedeném článku 10, nebo z důvodu některé vážné újmy vyjmenované v uvedeném článku 15.

96 Je třeba rovněž připomenout, že posouzení žádosti o mezinárodní ochranu rozhodujícím orgánem, kterým je správní nebo kvazisoudní orgán vybavený specifickými prostředky a pracovníky kvalifikovanými v této oblasti, je zásadní fází společných řízení zavedených směrnicí 2013/32 a že

právo žadatele na úplné a *ex nunc* posouzení soudem, jež mu přiznává čl. 46 odst. 3 této směrnice, nemůže být vykládáno tak, že zmírňuje povinnost tohoto žadatele spolupracovat s tímto orgánem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 116).

- 97 Tato zásadní fáze řízení před rozhodujícím orgánem by byla obehita, kdyby bylo bez jakýchkoli procesních následků přípustné, aby žadatel, domáhá-li se, aby soud zrušil nebo nahradil zamítavé rozhodnutí přijaté tímto orgánem, uplatňoval důvod mezinárodní ochrany, který se sice týká událostí nebo hrozeb, které již údajně existovaly, avšak který nebyl před uvedeným orgánem uplatněn, a tudíž jím ani nemohl být posouzen.
- 98 Pokud je tedy jeden z důvodů mezinárodní ochrany zmíněných v bodě 95 tohoto rozsudku uplatňován poprvé v řízení o opravném prostředku a týká-li se událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím tohoto rozhodnutí, ba dokonce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, musí být tento důvod kvalifikován jako „další údaje“ ve smyslu čl. 40 odst. 1 směrnice 2013/32. Jak vyplývá z tohoto ustanovení, má taková kvalifikace za následek, že soud rozhodující o opravném prostředku je povinen tento důvod zkoumat v rámci přezkumu rozhodnutí, které je předmětem opravného prostředku, pokud ovšem každý z „příslušných orgánů“, k nimž patří nejen tento soud, ale i rozhodující orgán, měl v tomto rámci možnost tyto další údaje posoudit.
- 99 Pro účely určení, zda má uvedený soud sám možnost posoudit další údaje v rámci opravného prostředku, musí tento soud na základě pravidel soudního řízení stanovených jeho vnitrostátním právem ověřit, zda důvod mezinárodní ochrany uplatňovaný poprvé před uvedeným soudem nebyl uplatněn v pozdní fázi řízení o opravném prostředku a zda byl dostatečně konkrétní, aby mohl být náležitě posouzen.
- 100 Pokud z tohoto ověření vyplyne, že soud má možnost začlenit tento důvod do svého posouzení opravného prostředku, musí si tento soud od rozhodujícího orgánu ve lhůtě, která bude v souladu s cílem rychlosti sledovaným směrnicí 2013/32 (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 109), vyžádat posouzení uvedeného důvodu, jehož výsledek a důvody, na nichž se zakládá, budou muset být žadateli a soudu sděleny před tím, než tento soud vyslechne žadatele a posoudí případ.
- 101 V pojednávané věci, jak poznamenal generální advokát v bodě 74 svého stanoviska, nasvědčují některé skutečnosti ve spise předloženém Soudnímu dvoru tomu, že důvod oprávněné obavy z pronásledování na základě politických názorů, jehož se týkají pochybnosti předkládajícího soudu, již byl uplatněn před DAB, nicméně N. R. K. Ahmedbekova doplnila v řízení o opravném prostředku další skutkové okolnosti na podporu tohoto důvodu.
- 102 Jestliže – a je na předkládajícím soudu, aby tuto skutečnost ověřil – N. R. K. Ahmedbekova v řízení o opravném prostředku nedoplnila důvod mezinárodní ochrany, nýbrž skutkové okolnosti, jež mají podpořit důvod uplatněný před rozhodujícím orgánem a tímto orgánem zamítnutý, přísluší v takovém případě soudu rozhodujícímu o opravném prostředku posoudit, zda jsou skutkové okolnosti uplatněné poprvé před tímto soudem významné a zda se nepřekrývají s okolnostmi, k nimž mohl rozhodující orgán přihlédnout. Je-li tomu tak, uplatní se *mutatis mutandis* úvahy rozvedené v bodech 97 až 100 tohoto rozsudku.
- 103 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na osmou otázku odpovědět, že čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s odkazem na řízení o opravném prostředku obsaženým v čl. 40 odst. 1 této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že soud rozhodující o opravném prostředku proti rozhodnutí, kterým bylo odepřeno poskytnutí mezinárodní ochrany, je v zásadě povinen jakožto „další údaje“ a poté, co si u rozhodujícího orgánu vyžádal jejich posouzení, posoudit důvody poskytnutí mezinárodní ochrany nebo skutkové okolnosti, které se sice týkají událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím uvedeného zamítavého rozhodnutí, ba dokonce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak uplatněny byly poprvé v řízení o opravném prostředku. Tento soud však takovéto posouzení provádět

nemusí, jestliže konstatuje, že tyto důvody nebo skutečnosti byly uplatněny v pozdní fázi řízení o opravném prostředku nebo nejsou dostatečně konkrétní, aby mohly být náležitě posouzeny, nebo jedná-li se o skutkové okolnosti, jestliže konstatuje, že tyto okolnosti nejsou významné nebo nejsou dostatečně odlišné od okolností, k nimž již rozhodující orgán mohl přihlédnout.

K nákladům řízení

¹⁰⁴ Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany musí být vykládán v tom smyslu, že v rámci individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je nutno přihlédnout k hrozbám pronásledování a vážné újmy, jimž je vystaven rodinný příslušník žadatele, aby bylo možné určit, zda je tento žadatel z důvodu rodinné vazby k uvedené ohrožené osobě sám vystaven takovým hrozbám.
- 2) Směrnice 2011/95 a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby žádosti o mezinárodní ochranu podané samostatně příslušníky téže rodiny podléhaly opatřením majícím za cíl zohlednit jakoukoli případnou spojitost, avšak brání tomu, aby tyto žádosti byly posuzovány společně. Brání rovněž tomu, aby posouzení jedné z uvedených žádostí bylo přerušeno do doby, než bude ukončeno řízení o posouzení další z těchto žádostí.
- 3) Článek 3 směrnice 2011/95 musí být vykládán v tom smyslu, že umožňuje členskému státu stanovit, že v případě přiznání mezinárodní ochrany jednomu rodinnému příslušníkovi na základě režimu zavedeného touto směrnicí bude tato ochrana rozšířena i na další příslušníky této rodiny, pokud se na tyto příslušníky nevztahuje důvod vyloučení ve smyslu článku 12 téže směrnice a pokud jejich situace vzhledem k potřebě zachovat celistvost rodiny nepostrádá vazbu na logiku mezinárodní ochrany.
- 4) Důvod nepřípustnosti uvedený v čl. 33 odst. 2 písm. e) směrnice 2013/32 se nevztahuje na takovou situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, v níž zletilá osoba podá za sebe a za své nezletilé dítě žádost o mezinárodní ochranu, která se zakládá zejména na existenci rodinné vazby k jiné osobě, která podala samostatnou žádost o mezinárodní ochranu.
- 5) Na účast žadatele o mezinárodní ochranu na podání stížnosti proti zemi jeho původu k Evropskému soudu pro lidská práva v zásadě nelze v rámci posouzení důvodů pronásledování podle článku 10 směrnice 2011/95 nahlížet tak, že dokládá příslušnost tohoto žadatele k „určité společenské vrstvě“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. d) této směrnice, ale musí na ni být nahlíženo jako na důvod pronásledování založený na „politických názorech“ ve smyslu odst. 1 písm. e) uvedeného článku, existují-li odůvodněné obavy, že účast na podání této stížnosti bude uvedeným režimem vnímána jako akt politického disentu, proti němuž by tento režim mohl zamýšlet přijetí odvetných opatření.

- 6) Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32 ve spojení s odkazem na řízení o opravném prostředku obsaženým v čl. 40 odst. 1 této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že soud rozhodující o opravném prostředku proti rozhodnutí, kterým bylo odepřeno poskytnutí mezinárodní ochrany, je v zásadě povinen jakožto „další údaje“ a poté, co si u rozhodujícího orgánu vyžádal jejich posouzení, posoudit důvody poskytnutí mezinárodní ochrany nebo skutkové okolnosti, které se sice týkají událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím uvedeného zamítavého rozhodnutí, ba dokonce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak uplatněny byly poprvé v řízení o opravném prostředku. Tento soud však takovéto posouzení provádět nemusí, jestliže konstatuje, že tyto důvody nebo skutečnosti byly uplatněny v pozdní fázi řízení o opravném prostředku nebo nebyly dostatečně konkrétní, aby mohly být náležitě posouzeny, nebo jedná-li se o skutkové okolnosti, jestliže konstatuje, že tyto okolnosti nejsou významné nebo nejsou dostatečně odlišné od okolností, k nimž již rozhodující orgán mohl přihlédnout.

Podpisy.